

[Karen Thurøe Hansen.]

til at gå frivilligt med, uanset at man på forhånd har vidst igennem de sidste år, at denne overførsel skulle ske. Uanset at staten har afholdt alle driftsudgifter for samtlige institutioner, herunder forrentning og afskrivning m. v., er det dog en kendsgerning, at både grunde, bygninger og inventar er tilvejebragt af Samfundet og Hjemmet for Vanførelse for egne midler, som i vid udstrækning er kommet ind ved gaver og arv fra mennesker, der har værdsat det arbejde, der har været udført af denne institution. Afståelsessummen eller rettere sagt refunderingen for inventar, instrumentarium m. v. er nu sat til 3 mill. kr., og efter forslaget at dømme er dette beløb den endelige sum, som staten og Samfundet og Hjemmet for Vanførelse er blevet enige om, selv om visse pressemeddelelser også her taler om en form for tvang, hvilket jeg beder ministeren om at kommentere.

I relation til fru Nathalie Linds bemærkninger her fra talerstolen vil jeg godt have lov til at tilføje, at de 3 mill. kr. jo ikke forslår særlig meget, når Samfundet og Hjemmet for Vanførelse fortsat skal drive visse aktiviteter inden for deres område.

I bemærkningerne har jeg hæftet mig ved stk. 4, tredjesidste afsnit, der drejer sig om retningslinjerne for overførslen af Ortopædisk Hospital i København. Både Københavns kommune og Københavns amt betakker sig for at overtage Ortopædisk Hospital og få det inkorporeret i det kommunale sygehusvæsen, men man har dog fundet frem til en løsning om anvendelse af bygningerne til andre formål, ganske vist med tilknytning til det hidtidige speciale. Men så finder man åbenbart, at det er rimeligt, at Ortopædisk Hospital integreres i rigshospitalet og dermed i den statslige regie.

Det kan til stadighed undre, at der skal være forskel på hovedstaden og provinsen på mange områder, når indenrigsministeren på andre felter forsøger at ligestille samtlige kommuner her i landet. Men trods de kritiske bemærkninger vil det konservative folkeparti medvirke til en grundig udvalgsbehandling.

Alfred Andersen (SF):

Vi kan stemme for dette lovforslag, der synes at betyde en naturlig udvikling på dette område, og vi har konstateret, at der er taget de nødvendige personalemæssige hensyn. Til-

bage er blot det spørgsmål, at med dette forslag er Samfundet og Hjemmet for Vanførelse tilsyneladende helt ude af billedet.

Det, jeg godt kunne tænke mig at spørge ministeren om, er, hvilke muligheder er der for, at disse repræsentanter kan være med i den nye ordning? Der er ingen tvivl om, at denne forening har haft en stor betydning netop på dette område, og det ville være dårligt, synes jeg, hvis den forsvinder helt ud af billedet, da den stadig væk kan være en god støtte på dette område. Derfor vil jeg være meget interesseret i, om ministeren mener, den har nogle muligheder for fortsat at være med også i den nye ordning.

Tove Jørgensen (DKP):

Overførslen af de af Samfundet og Hjemmet for Vanførelse drevne ortopædiske afdelinger og ambulatorier til amtskommunernes sygehusvæsen og af Ortopædisk Hospital til rigshospitalet er udtryk for en udvikling i lighed med den, der er i gang inden for hele social- og sundhedssektoren.

Denne udvikling kan imidlertid både være af det gode og af det onde. Det gode er, hvis ændringerne gør det nemmere for brugerne at fungere mere lig det, man kalder en normal tilværelse, eller hvis det betyder en bedre koordination af behandlingsapparatet. Det onde er, hvis det medfører en besværligere tilværelse for brugerne i form af ringere tilbud såvel i ekspertise som i service. Det var jo en problemstilling, som også fru Nathalie Lind var inde på.

Vi er heller ikke i DKP tilhængere af, at kommunerne pålægges yderligere udgifter, så længe vi ikke har en progressiv kommunalbeskatning.

Det gode ved det foreliggende lovforslag er, at det kan lette samarbejdet mellem de forskellige former for ortopædisk behandling og overføre hele denne behandling til statsligt eller amtskommunalt ansvarsområde. Men derudover indeholder lovforslaget, trods de beroligende bemærkninger i forslaget, nogle risici for, at det mere akutte behandlingsarbejde, det, der kaldes varm kirurgi, på længere sigt vil få tendens til at blive prioriteret på bekostning af det, der kaldes klassisk ortopædi, altså det mere langvarige og mindre akutte behandlingsarbejde. Dette mener vi at vi skal være særdeles meget på vagt overfor. Derfor bør der i ændringen ligge en forpligtelse såvel for amts-